

PAUL LODEWIJKX (9.1.1947-11.8.1988), een echte vogelbeschermer

Het is donderdag 18 augustus als ik een oude 'Telegraaf' van zaterdag de 13e zit te lezen. Ergens in Zuid Frankrijk in de omgeving van Bordeaux. Plots valt mijn oog op een klein berichtje:

Paul Lodewijkx

De vogels vliegen nu anders,
't Water heeft al eeuwen dorst,
menig leven heeft 't gekost.
Jaren van strijd heb jij gegeven,
voor de natuur, dat was jouw leven.
Je familie en je vrienden die dat weten,
zullen jou nooit vergeten.
De vogels die zingen nu anders.

Verschrikt, verstijfd dringt het tot me door. Zou het echt onze Paul zijn of toch een ander? Het kan haast niet, zo'n typerend gedicht en dan ondertekend door Nellie, zoals inderdaad een zus van Paul heet. Even later wordt middels een telefoontje naar Nederland bevestigd wat ik eigenlijk al wist. Wij, zijn familie, zijn vrienden en vooral de vogelvrije vogels zullen verder moeten zonder een oprecht natuurbeschermer. Paul had vele kwaliteiten. Eerst als motorcoureur (hij won als eerste Nederlander de TT van Assen in 1968) en technicus, maar na een ernstig ongeluk was hij gedwongen dit alles op te geven. Hierdoor beschikte Paul over veel vrije tijd welke hij doorbracht in de polders en plassengebieden rond zijn woonplaats Nederhorst den Berg. Hier kwam hij ook in aanraking met de jagers en trok hij zich het lot aan van eenden en snippen. Paul trok ten strijde tegen de jagers. Met volledige inzet (dus dag in dag uit) probeerde hij de zinloosheid van de jacht aan het publiek kenbaar te maken. Binnen door de wet (waar hij overigens geen hoge pet van op had) gestelde mogelijkheden probeerde hij de jagers het schieten onmogelijk te maken of eigenlijk, zoals hij het zelf formuleerde, "eenden en snippen te redden door ze weg te houden bij de jagers". Als Paul zo bezig was telde eigenbelang bij hem niet mee. Geld noch moeite werden gespaard om het doel dat hij voor ogen had te bereiken. Dit bracht hem regelmatig in conflict met de lokale politie en vele processen verbaal zijn opgemaakt. Maar Paul wist waar hij mee bezig was en dus ging hij door. Later hield vooral de jacht op watervogels op de Spiegel- en Blijkpolder hem bezig. Al dan niet vergezeld van vrienden of broer Kees trotseerde hij ijzige kou, harde wind, hoge golven, regen, hagel of sneeuw in een roeiboot en later in een "luxere" motorboot. Het anker liet hij dan zakken 20 meter voor de jagers, midden tussen de lok-eenden. Scheldpartijen, het gooien met stenen en hout, bedreigingen, beledigingen, vernielingen aan z'n boot, het richten van het geweer en zelfs schoten hagel over zijn hoofd. Hij maakte het allemaal mee, maar niets weerhield hem. Honderden, zo niet duizenden eenden heeft Paul op deze wijze het leven gered.

Als er geen eenden gered hoefden te worden was Paul met zijn camera's (4 Leica's) en lenzen aan het fotograferen. Met engelengeduld, in kou en hitte zat hij soms dagen lang in zijn schuilhut of gecamoufleerde bootje. Uren volgde hij zo bijvoorbeeld het Woudaapje, de Purperreiger of de Zwarte Stern en hij deed de meest opmerkelijke waarnemingen omtrent hun gedrag. Helaas heeft hij niet de kans gehad om deze veldwaarnemingen allemaal op papier te zetten. Wel gaf hij regelmatig lezingen in den lande en stelde hij zijn foto's beschikbaar aan betrouwbare (dus niet pro jacht) personen en instellingen. Het succes op de lezingen was altijd groot en dat was zeker niet alleen vanwege de perfecte dia's.

Paul wilde nog zo veel in zijn woonomgeving fotograferen. Hij kon er nog jaren voort. Volop plannen maar helaas, het liep anders.

Voor de lezing van 27 oktober was Paul volop bezig leuke "raadseldia's" te schieten. Enthousiast belde hij me dan 's-avonds op als hij weer wat moois had. Het is jammer, maar de lezing zal ik alleen moeten houden maar wel met zijn fantastische plaatjes.

De oprechtheid, de liefde voor de natuur en voor de vogels in het bijzonder, zijn moed en doorzettingsvermogen maar bovenal zijn vriendschap zullen mij en al zijn vrienden altijd bijblijven.

R.G.Moolenbeek.

